

om nogen brugte Hakkekniven ude i Køkkenet. Pludseligt gik det op for Hansine, at det var Guttens lille Jærnseng, der var i en uafbrudt vaklende Bevægelse.

„Tænd Natglasset,“ sagde hun. „Det er Gutten.“

Emanuel afstrøg en Svovlstik, og straks ved dens Opblussen saa' Hansine Barnets fægtende Arme. I det samme var hun oppe af Sengen og henne hos det. Hurtigt tog hun Pudlen bort under dets Hoved og tvang Armene ned mod Kroppen, der dirrede fra Isse til Fod.

Emanuel, der imidlertid havde faaet tændt Glasset paa Nathordet, begreb ikke, hvad der foregik. Han troede i første Øjeblik, at Gutten var bleven vaagen og laa og legede; og da han nu saa' Hansine tage en Naal af sit Haar og med Magt vriste dens krumme Ende ind i Barnets Mund, raabte han:

„Men i Himlens Navn, hvad er det, du gør, Hansine? Hvad fejler Barnet?“

Glassets lille Olieflamme blussede i dette Øjeblik op, og ved det forstærkede Skin saa' han nu, at Guttens Ansigt var ganske mørkt, Tænderne sammenbidte og Læberne skumbedækkede. I samme